

[Maisted]

energiråd siger til regeringen, at kernekraftafgørelsen er af afgørende betydning til sikring af elproduktionen efter 1990. Det er altså regeringens egne rådgivere, der siger til regeringen, at det er vigtigt, at vi fastholder en sådan beslutning, som tingene ser ud i dag.

Endvidere har jeg hæftet mig ved, at statsministeren kun har lagt vægt på to ting: sikkerheden ved driften af kernekraft og sikkerheden ved opbevaring af radioaktivt affald. Det var forbeholdet. Der var ikke tale om, at der kunne være økonomiske overvejelser, eller at vi skulle diskutere, hvilken type kernekraftværker der skulle indføres i Danmark, om man ud fra disse synspunkter ville springe en generation af kernekraftværker over. Det var udelukkende de to første forbehold, statsministeren tog.

Disse to forbehold er, efter alle de oplysninger vi har, ikke relevante. Vi har fået papirer i stakkevis, der alle sammen belyser disse problemer og siger, at netop sikkerheden ved driften og sikkerheden ved opbevaringen er af meget høj karat, og at det ikke er noget grundlag for at afvise brugen af kernekraft.

Konsekvensen af statsministerens holdning er, at vi efter 1990 yderligere skal udbygge vores energiforsyning ved hjælp af kulfyrede kraftværker. På dette område har vi fået rapporter i miljøudvalget, der siger, at vi med hensyn til sikkerheden for kulfyrede kraftværker ikke ved noget før om to år. Så begynder man unægtelig at blive nervøs for den statsminister, som også styrer landets energiforsyning. For når statsministeren nu får fat i disse papirer og ser, at der altså er stor risiko forbundet med at anvende kulfyrede kraftværker, får vi måske i morgen besked fra statsministeren om, at det har han skam ikke tænkt sig at gå ind for. Så har vi næste forbud, nemlig at Danmark heller ikke må benytte sig af kulfyrede kraftværker, og så er det, man begynder at sige: hvad så? Ja, så har vi jo de vedvarende energikilder, og dem går vi alle sammen ind for. Om dem ved vi også fra alt det materiale, vi har fået, at vi frem til næsten år 2000 må regne med, at hvis vi er meget, meget heldige, kan det dække noget med 4 pct. af vores samlede energiforbrug. Det vil sige, at det også er en dårlig løsning. Beparelser på energien, isolering – noget, vi alle sammen kan støtte – har vi ikke råd til at gennemføre, og vi får endnu

mindre råd til at gennemføre det, når man ikke vil sørge for, at vi har en ordentlig energiforsyning.

Alt i alt synes jeg, at en fremtid uden a-kraft ser meget mørk ud. Det er ikke sådan, som det ofte er blevet udlagt, at de, der går ind for kernekraft i dag, gør det, fordi de bestemt vil påføre landet nogle økonomiske byrder i 1990 og 1995, som de forventer landet ikke kan bære. Det er jo ikke sandheden. Vi gør det ikke, fordi vi er vilde og blodige tilhængere af a-kraft, men fordi vi mener, det er en nødvendig forudsætning, som det ser ud i dag, for at sikre landet den nødvendige energiforsyning.

A-kraft skal jo erstatte olie og andet fossilt brændstof, og det vil sige, at statsministeren ikke opstiller den rigtige problemstilling, når han yderligere siger til befolkningen, at der her er tale om, at hvert enkelt a-kraftværk blot betyder et bidrag på 3 pct. af vores energiforbrug. Det har der heller aldrig været talt om før. I den forbindelse vil jeg gerne spørge statsministeren, om det var for at gøre tingene nemmere, om det var for at bagatellisere anvendelsen af a-kraft, at statsministeren har sagt i fjernsynet til befolkningen, at der kun var tale om, at a-kraft kunne bidrage pr. værk med 3 pct.s forøgelse af vores energiforbrug. Er problemet ikke det, hr. statsminister, at det var meget enklere at gøre det på den måde fremfor at belyse, hvad det betød for vores besparelser med hensyn til olie og kul, hvis vi anvendte a-kraft?

Jeg synes ikke, at statsministeren, på trods af sin dygtighed, har været redelig i dette spørgsmål, og jeg synes, statsministeren har handlet impulsivt og uden at have haft de nødvendige rådgivere og i hvert fald ikke hørt på de rådgivere, som regeringen selv har nedsat, nemlig energirådet.

Energiministeren har i sin redegørelse bl. a. også omtalt uranet i Grønland, og i den forbindelse vil jeg gerne spørge energiministeren, med hvilket belæg han taler om at udnytte uran i Grønland. For så vidt jeg har fulgt de sidste dages debat, siger Grønlandsrådet – eller hvad de nu kalder sig droppe for tiden – at de ikke agter at give tilladelse til, at Danmark får lov til hverken at eksperimentere eller udnytte de uranforekomster, der forefindes i Grønland.

Men som sagt er fremskridtspartiet af den opfattelse, at vores elværker og vores multi-